

§ 4. Minister Przemysłu Chemicznego i Lekkiego zapewni dostawę worków w ilości umożliwiającej wykonanie zadań ustalonych w uchwale.

§ 5. 1. W skupie ziemniaków ze zbiorów 1981 r. ustala się:

- 1) minimalne ceny skupu ziemniaków jadalnych — w wysokości 350 zł za 100 kg,
- 2) ceny skupu ziemniaków przemysłowych — w wysokości 250 zł za 100 kg przy zawartości 13% skrobi.

2. Minimalne ceny skupu kontraktowanych ziemniaków jadalnych i przemysłowych, o których mowa w ust. 1, ustala się w wysokości:

- 1) 380 zł za 100 kg ziemniaków jadalnych,
- 2) 280 zł za 100 kg ziemniaków przemysłowych, z tym że za każdy dodatkowy 1% skrobi ponad 13% stosuje się dodatek w wysokości 20 zł, lub
- 3) 340 zł za 100 kg ziemniaków przemysłowych bez mierzenia zawartości skrobi.

3. Wojewoda (prezydent miasta stopnia wojewódzkiego) ustala maksymalne ceny skupu ziemniaków:

- 1) jadalnych — na wniosek wojewódzkiego związku spółdzielni rolniczych „Samopomoc Chłopska”,
- 2) przemysłowych — na wniosek Zjednoczenia Przemysłu Ziemniaczanego.

4. Producentowi, który dostarczył ziemniaki do punktu skupu własnym staraniem, przysługuje dopłata w wysokości 15 zł za 100 kg.

5. Producentowi przysługuje dopłata za ręczny rozładunek ziemniaków dostarczonych do punktu skupu w wysokości 3 zł za 100 kg.

6. Za kopcowanie i przechowywanie ziemniaków nabytych jesienią 1981 r. i przewidzianych do dostarczenia

wiosną 1982 r. producentowi przysługuje wynagrodzenie w wysokości 100 zł za 100 kg.

§ 6. 1. Wojewoda (prezydent miasta stopnia wojewódzkiego) ustala detaliczne ceny sprzedaży ziemniaków jadalnych na wniosek wojewódzkiej spółdzielni ogrodniczo-pszczelarskiej.

2. Różnica między cenami sprzedaży i skupu ziemniaków stanowi marżę handlową, dzieloną między uczestników obrotu, zgodnie z umową stron.

§ 7. Zaopatrzenie pracowników za pośrednictwem zakładów pracy i konsumentów zbiorowych następuje po cenie zbytu. W razie sprzedaży ziemniaków w okresie zimy 1981 r. i wiosny 1982 r. sprzedaż następuje po cenie uwzględniającej pokrycie kosztów przechowywania ziemniaków.

§ 8. Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej zapewni zagospodarowanie nadwyżki ziemniaków jadalnych, przekraczającej potrzeby rynku wewnętrznego i eksportu.

§ 9. Tracą moc:

- 1) uchwała nr 50 Rady Ministrów z dnia 8 marca 1973 r. w sprawie cen skupu ziemniaków; wraz z późniejszymi zmianami,
- 2) § 5 uchwały nr 73 Rady Ministrów z dnia 3 kwietnia 1981 r. w sprawie cen skupu produktów rolniczych i cen pasz treściwych z zasobów państwowych (Monitor Polski Nr 10, poz. 79).

§ 10. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 5 września 1981 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

207

UCHWAŁA Nr 193 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 września 1981 r.

zmieniająca uchwałę w sprawie specjalizacji zawodowej inżynierów.

Na podstawie art. 79 Kodeksu pracy (Dz. U. z 1974 r. Nr 24, poz. 141, z 1975 r. Nr 16, poz. 91 i z 1981 r. Nr 6, poz. 23) Rada Ministrów po porozumieniu ze związkami zawodowymi uchwala, co następuje:

§ 1. W uchwale nr 86 Rady Ministrów z dnia 15 czerwca 1979 r. w sprawie specjalizacji zawodowej inżynierów (Monitor Polski Nr 16, poz. 95) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. Inżynierowi, który uzyskał I lub II stopień specjalizacji zawodowej, przysługuje przez okres pięciu lat od daty jej uzyskania miesięczny dodatek za specjalizację w wysokości:

- 1) 1500 zł za uzyskanie I stopnia specjalizacji,
- 2) 2000 zł za uzyskanie II stopnia specjalizacji.

2. Dodatki za specjalizację wypłacane są z funduszu plac zakładu pracy zatrudniającego inżyniera.

3. Okres wypłaty dodatku za specjalizację może być przedłużany na następne okresy pięcioletnie, jeżeli inżynier:

- 1) wykazał się dalszymi twórczymi osiągnięciami zawodowymi, ocenionymi pozytywnie przez komisję resortową, oraz

2) ukończył w ciągu ostatnich pięciu lat studium podyplomowe, kurs lub samokształcenie kierowane, o którym mowa w ust. 1.

4. Decyzję o przedłużeniu prawa do dodatku, o którym mowa w ust. 1, podejmuje kierownik zakładu pracy zatrudniającego inżyniera, na podstawie opinii komisji resortowej.”

2) w § 10 ust. 2:

a) pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) ocena twórczych osiągnięć zawodowych inżynierów oraz stwierdzanie, czy spełniają warunki niezbędne do nadania I lub II stopnia specjalizacji zawodowej lub przedłużenia okresu wypłaty dodatku za specjalizację.”

b) pkt 5 otrzymuje brzmienie:

„5) przedstawianie kierownikowi zakładu pracy opinii w sprawie przedłużenia okresu wypłaty dodatku za specjalizację.”

3) § 14 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wydatki związane z działalnością komisji resortowej pokrywane są z budżetu centralnego w części dotyczącej właściwego ministerstwa, z wyjątkiem wydatków związanych z oceną twórczych osiągnięć inżyniera (honoraria, koszty podróży),

które są pokrywane ze środków zakładów pracy zatrudniających inżynierów.”

4) § 15 skreśla się,

5) w § 16 ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Inżynierowi pobierającemu dodatek, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje prawo do dodatku za specjalizację przyznawanego według zasad przewidzianych w § 7.

3. Po wygaśnięciu prawa do pobierania dodatku, o którym mowa w ust. 1, inżynier może ubiegać się o przyznanie dodatku za specjalizację na podstawie § 7.”

§ 2. 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej uchwały inżynierowi pobierającemu wynagrodzenie przewidziane w tabeli płac dla osób, które uzyskały I lub II stopień specjalizacji na podstawie dotychczasowych przepisów, prawo do tego wynagrodzenia przysługuje do końca okresu, na jaki zostało przyznane, z zastrzeżeniem § 6 ust. 3 uchwały wymienionej w § 1.

2. Po wygaśnięciu prawa do wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 1, inżynier może ubiegać się o przyznanie dodatku za specjalizację na podstawie § 7 ust. 3 i 4 uchwały wymienionej w § 1.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1982 r.

Prezes Rady Ministrów: gen. armii W. Jaruzelski

208

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMISJI PLANOWANIA PRZY RADZIE MINISTRÓW

z dnia 31 sierpnia 1981 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zadań i zasad organizacji służby inwestycyjnej w jednostkach gospodarki uspołecznionej.

Na podstawie art. 1 pkt 1 ustawy z dnia 25 lutego 1964 r. o zmianach w organizacji i zakresie działania naczelnych organów administracji państwowej w dziedzinie budownictwa i planowania przestrzennego (Dz. U. z 1964 r. Nr 8, poz. 49 i z 1972 r. Nr 11, poz. 77) oraz art. 33 ust. 9 ustawy z dnia 24 października 1974 r. — Prawo budowlane (Dz. U. z 1974 r. Nr 38, poz. 229 i z 1981 r. Nr 12, poz. 57) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 10 stycznia 1976 r. w sprawie zadań i zasad organizacji służby inwestycyjnej w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski Nr 7, poz. 38) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 ust. 1 pkt 4 lit. h) otrzymuje brzmienie:

„h) zapewnienia prawidłowego nadzoru nad realizacją inwestycji przez inspektora nadzoru inwestorskiego; szczegółowe zasady działania inspektora nadzoru inwestorskiego określa załącznik do zarządzenia”;

2) dodaje się załącznik do zarządzenia w brzmieniu określonym w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komisji Planowania przy Radzie Ministrów: Z. Madej

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Komisji Planowania przy Radzie Ministrów z dnia 31 sierpnia 1981 r. (poz. 208).

SZCZEGÓLWE ZASADY DZIAŁANIA INSPEKTORA NADZORU INWESTORSKIEGO

§ 1. 1. Inspektor nadzoru inwestorskiego, zwany dalej „inspektorem nadzoru”, jest przedstawicielem inwestora na budowie, upoważnionym do podejmowania decyzji dotyczących zagadnień technicznych i ekonomicznych tej budowy w ramach projektu, przepisów Prawa budowlanego oraz umowy o jej realizację.

2. Jeżeli na danej budowie występuje kilku inspektorów nadzoru, prace ich koordynuje inspektor nadzoru wyznaczony przez inwestora.

3. Funkcje inspektora nadzoru może pełnić osoba odpowiedzialna wymaganiom określonym w przepisach w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie.

§ 2. 1. Nadzór inwestorski sprawowany przez inspektora nadzoru może być wykonywany:

- 1) przez pracowników własnych inwestora,
- 2) w drodze zlecenia udzielonego:
 - a) uprawnionym jednostkom organizacyjnym,
 - b) osobom fizycznym, szczególnie w wypadku robót specjalistycznych lub występujących sporadycznie.

2. W razie realizacji inwestycji w systemie generalnego realizatora sprawowanie nadzoru inwestorskiego należy do obowiązku generalnego realizatora inwestycji, chyba że zawarta przez niego umowa z inwestorem stanowi inaczej.

3. W razie zlecenia nadzoru inwestorskiego jednostce projektowania nadzór ten powinien być prowadzony w połączeniu z nadzorem autorskim.

4. W razie realizacji przez inwestora robót remontowych systemem gospodarczym, prowadzonych pod nadzorem osoby mającej przygotowanie zawodowe wymagane do pełnienia samodzielnej funkcji technicznej w budownictwie, inwestor może zrezygnować z nadzorowania tych robót przez inspektora nadzoru inwestorskiego.

§ 3. 1. Inspektor nadzoru rozpoczyna swoją czynność od zaznajomienia się z dokumentacją projektową, z umową o realizację inwestycji, jak również z terenem, jego uzbrojeniem i istniejącymi planami właściwych urzędów — przed wejściem wykonawcy na plac budowy.

2. Przed rozpoczęciem robót inspektor nadzoru dokonuje w dzienniku budowy wpisu stwierdzającego powierzenie mu pełnienia nadzoru inwestorskiego nad określonymi robotami.

3. Obowiązki inspektora nadzoru wygasają po dokonaniu przez inwestora odbioru przedmiotu umowy i rozliczenia fakturą końcową. Inwestor może rozszerzyć obowiązki inspektora nadzoru o czynności związane z ujawnieniem i kontrolą usunięcia przez wykonawcę wad stwierdzonych w okresie rękojmi za wady.

§ 4. 1. W razie stwierdzenia w dokumentacji projektowej przed rozpoczęciem budowy i w toku budowy usterek i niedokładności bądź też konieczności wprowadzenia